Ἀσκήσεων, *Ἐπικούριε Ἀπολλον*, θὰ προκηρυχθῇ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον. Ἡ κρίσις τῆς 29ης Κυριακῆς θὰ γίνῃ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχωμεν πολλὰ καὶ διάφορα.

Γλυκεῖα Ἐλπίς, τὰ τετράδιά σου ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δὲν ἀνταπεδόθησαν ἀκόμη· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν. Ναί, εἶδες τί ἄκραν ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ ὁ Ἀζαρίας πρὸς τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἐν γένει τὸ νέον πρὸς τὸ παλαιὸν σπιτικόν;

Ἐγνώρισα καὶ τὸν *Διμένα τῆς Χίου*, διελθόντα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπισκεφθέντα τὸ Γραφεῖόν μου. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς γνωριμίας τῶν μακρινῶν φίλων.

Θερμότατα συγχαρητήρια, *Πηνελόπη Μωραΐτου*, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου καὶ ἀγαπητῆς μου παλαιᾶς φίλης *Μαρίας*. Καὶ στὰ δικά σου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὡραία κ' ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, *Ζιλχὰ-Χανούμ*, καὶ μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθη πολὺ ὅταν τῷ εἶπα ὅτι ἐπαίξατε τὰ ἔργα του καὶ προπάντων, τὸ *κλοῦ* τῆς ἑσπερίδος σας, τὸν «Φιλοσοφικὸν Διάλογον μὲ τὴν πενταετῆ κόρην του». Πῶς ἤθελα νὰ ἔθλεπα ἀπὸ ἕνα μέρος τὴν μικρὰν φίλην μου, ποῦ ὑπεδύθη... τὴν Λουλούκαν!.. Χαιρετίσματα καὶ συγχαρητήρια εἰς ὅλους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων*, κ. (Α.Τ.) *Φιλική Ἑταιρία* κ. (Ε.Γ.) *Μυροβόλος Αὔρα*, κ. *Κῦμα τῆς Πριγκήπου*, κ. (Μ.Π.) *Ζωντανὴ Κούκλα*, κ. (Κ.Π.) *Οὐρὰ τοῦ Διαβόλου* α. *Πράσινο Χιαβιάρι*, α. (1+5=Χ) *Ἀττικὴ Μοῦσα*, κ. *Δροσερὰ Ἑσπέρα*, κ. *Εὐπατρίδης Ἀθηναῖος*, α, (Σ. Κ.) *Πρωϊνὴ Ὁμίχλη*, α. (Κ.Κ.) *Εὐφορίων*, α. (Ι.Κ.) *Καϊρινὸς Λιμοκοντόρος*, α *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, α, (Ι.Κ.) *Χιακὸς Οὐρανός*, α. (Α.Μ.) *Χρυσοῦν Δέρας*, α. (Τ.Κ.) *Χρυσομένη Δύοις*, κ. (Ι.Λ.) *Φωτιὰ καὶ Δαύρα*, α. (Γ.Α.) *Συριανὴ Ναυτοπούλα*, κ. (Α. Μ.) *Νοικοκυρούλα*, κ. (**) *Ἰωνικὴ Ἀκτή*, α. (Ν.Μ.) *Ἠχὼ τοῦ Δάσους*, α.

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμου: *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* (0) μὲ *Πριγκίπισσαν τῆς Σικίνου*, *Παλλάδα*, *Συριανὴν Σφίγγα*·—ὁ *Ἐπικούριος Ἀπόλλων* (0) μὲ *Πλοίαρχον Νέμον*, *Ἀπόλλωνα*, *Διαψευσθεῖσαν*, *Ἐλπίδα* —ἡ *Κόκκινη Παπαρούνα*, (0) μὲ *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Εἶμαι Ζακυνθία*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παλλάδα* (τετράδιον ἔστειλα· ναί, θὰ προκηρύξω καὶ ποιητικὸν Διαγωνισμόν·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (βραβεῖον ἔπτειλα·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ἀδύνατον αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς! φαντάσου ἂν ἔθλεπαν τὴν ἀπάντησιν καὶ μοῦ ἔκαμναν ὅλοι τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν! δὲν θὰ ἔκαμνα ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ ψάχνω παλαιὰς Ἀσκήσεις·) *Ποιμενικὴν Φλογέραν* (τὰ ἔλαβα καὶ εἶνε σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους· νὰ καταγίνεσαι·) *Κ. Πλ.* (εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ ἐνήργησες νὰπαγγελθοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου ποιήματα καὶ μονόλογοι ἀπὸ τὴν Τριακονταετίδα τῆς Διαπλάσεως· αὐτὸ ἦτο μία ὡραία ρεκλάμα!) *Χαῖρε Πατρὶς* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα·) *25ην Μαρτίου* (ἔγινε δεκτή·) *Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων* (ὁ φάκελος δὲν εὑρέθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου· εἰμπορεῖ νὰ τὸν λησμονήσατε ἀλλοῦ·) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (ἐλήφθη·) *Στρατηλάτην τῆς Ἀοίας* (ἔλαβα·) *Σταῦρ. Σ. Π.* (ἔχει καλῶς·) *Ἀποψιν τοῦ Βοσπόρου* (καλὸ ταξεῖδι·) *Μαυροθαλασσίτην* (ἔκαμες πολὺ καλά·) *Πλοίαρχον Νέμον* (εἶχες λοιπὸν καὶ σὺ τὸ «ὀστιμον ἦμαρ», ἔ; .. εἶδες τί νόστιμον ἀλήθεια ποῦ εἶνε;) *Δοῦκα τῆς Σπάρτης* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγήν· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Ἀργυρόχρωμο Φεγγάρι* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· νὰ ἰδῶ, θὰναπληρώσης τώρα τὴν πρὸς ἐμὲ ἔλλειψιν; νὰ ἰδῶ!) *Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσον* (χαίρω πολύ·) *Κόκκινην Παπαρούναν* (ὡραῖα τὰ Παιδ. Πνεύματα·) *Ἑλληνικὸν Στέμμα*, (βλέπεις, ὅτι δὲν παύω νὰ δημοσιεύω Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν·) *Μίτσαν Α.* (εἶχε σταλῆ πλέον ὁ τόμος τοῦ 1896 ὅταν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σου·) *Γυλκοχάραμα* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα ὡραιότατα γράφεις·) *Βαρκούλαν τῆς Πάχης*, *Ἐλειδοφόρον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ἰουλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Αὐγούστου.

318. Λεξίγριφος

Εἰς κάποιον ἐκ τῶν ποταμῶν
Ἐν ἔντομον βυθίζεται,
Καὶ βλέπω τότ' ἑλληνικὸν
Βουνὸν νὰ σχηματίζεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Δ. Ρέτου

319. Συλλαβόγριφος.

Μὲ κλίτσα στὸν ὦμο
Ἀρνιὰ νὰ βοσκᾷς
Σὲ κάμνουν ἓν γράμμα
Καὶ χρόνου μονᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικέρωνος τοῦ Ρωμαίου

320. Ἀναγραμματισμός.

Θεὰν ἀρχαίαν
Ἀνεγραμμάτισα
Κι' ὡραν ὡραίαν
Οὕτω ἐσχημάτισα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκῆ Λάρα

321. Αἴνιγμα.

Λίθος πολύτιμος τὸ ἀρσενικόν μου
Ἅγιον ἄνθος τὸ θηλυκόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

322. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. Ἀρχαία πόλις περίφημος διὰ μίαν μάχην.
2.—Εἷς τῶν κτιτόρων μεγάλης πόλεως.
3.—Ποταμὸς της Ἀφρικῆς.
4.—Φωνῆεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

223. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεύς.
2 3 8 = Ἐπίρρημα χρόνου.
3 4 5 7 = Ἀγοράζονται.
4 2 6 3 4 = Ποταμός.
5 3 4 = Γενάρχης.
6 5 3 4 = Συγγραφεύς.
7 4 3 = Ἐπίρρημα τόπου.
8 5 7 = Ναυτικὸν παράγγελμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκὸς τῆς Σπάρτης

324. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐπίσημον ἄνδρα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀρχαῖον θεόν.

1, Αἴσθησις. 2, Ζῶον χρήσιμον. 3, Τόπος λατρείας. 4, Ἀρχαῖος μαθηματικός. 5, Ἐπίθετον τοῦ ὄφεως. 6, Ρῆμα κοινότατον. 7, Ἀρχαῖος γεωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

325. Φωνηεντόλιπον.

πδδτ - πρσν - τς - πτχς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάννας

326. Γρῖφος.

		ἀρ			εἷς	
	υρ		ἀρ	εἷς		εἷς
ἀρ		τὶς	υρ	εἷς	μοῖ'	εἷς
σῦρ		εἶτ'	ἀρ	εἷς	ἴφρον	εἷς
ἀρ		ἀρ		ἰῖς	εἷς	
		ἀρ		εἷς		

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Οἰκονομοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

244. Ἀπορία (ἀπό, ροιά.)—245. Ἀπολλώνιος (Ἀπόλλων, Ἴος.)—246. Ἄνθος (ἄν, θώς.)—247. Ἡ Ρόδος, τὸ ρόδον.

248.
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α
Ι Α Α Ρ
Κ Α Λ Α Μ Ο Σ
Ε Α Π Ι
Λ Α Μ Π Ρ Ο Ν
Ι Ο Ο Ο
Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η

249.—ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ (Πόρος, ὁρατός, τόσος, Σάμος, Ἄρης, ρῆμα, ἤπαρ.)—250—254. Διὰ τοῦ Μ: *κόμη, ἄμμος, νῆμα, θυμός, ἅμα.*— 255. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (ΧΡΟνος, ΝΟΥβία, ΦΕΙδίας, ΔΟΥναβις.)—256. Μὴ τὰς ἔχθρας διαιώνιζε.—257. Μὴ πολλὰ λάλει, παῖ. (Μῦ - πολλὰ λα - λ ὑπ' ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

(Θ, 259)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις Joachim Comvopoulos, Makri-Keui, Constantinople. *(Θ, 260)*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαίδωνος]
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ
Ἕκαστον δρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐυνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουλίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 33*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. *(Συνέχεια)*

— Σᾶς παρακαλῶ, καπετάνιε... Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ μάθω τί θὰ πογίνω;

Χωρὶς νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, χωρὶς κἂν νὰ φανῇ ὅτι μὲ ἤκουσεν, ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος εἰςῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου εὗρε τὸν Τοῦρνερ.

Πέσον καιρὸν θὰ παρετείνετο αὐτὴ ἡ διαμονὴ ἢ μᾶλλον ἡ στάθμευσις τοῦ *Τρόμου* εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ; . . . Τὸ ἠγγόουν. Παρετήρησα ἐν τούτοις, ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς 3 Αὐγούστου αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπισκευῆς καὶ τῆς φορτώσεως εἶχον τελειώσῃ. Τὸ κῦτος τοῦ ἀεροπλοίου εἶχε πληρωθῇ ἀπὸ τρόφιμα, ἐκ τῶν ἀποθηκευμένων εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ περιβόλου. Τότε ὁ Τοῦρνερ καὶ ὁ σύντροφός του μετεκόμισαν εἰς τὸ μέσον τοῦ κίρκου ὅ,τι ὑλικὸν εἶχεν ἀπομείνῃ, κενὰ κιβώτια, συντρίμματα ξυλείας, τεμάχια προερχόμενα ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον *Ἄλβατρον*, τὸν θυσιασθέντα εἰς τὴν νέαν συσκευήν. Ὑπὸ τὸν σωρὸν τοῦτον ἠπλοῦτο παχὺ στρῶμα ξηροχόρτων. Ἐσκέφθην τότε, ὅτι ὁ Ροβῆρος ἐσκόπευε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄσυλόν του διὰ νὰ μὴν ἐπανέλθῃ πλέον.

Δὲν ἠγνόει τῳόντι ὅτι ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ καὶ εἶχεν ἤδη γίνῃ μία ἀπόπειρα ἀναβάσεως. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν φόβος ὅτι αὕτη θὰ ἐπανελαμβάνετο σήμερον-αὔριον μετὰ μεγαλητέρας ἐπιτυχίας, καὶ ὅτι ἐπιτέλους θὰ κατώρθοναν νὰ παραβιάσουν τὸ ἄσυλόν του; Διὰ τοῦτο, φαίνεται, δὲν ἤθελε νὰ εὕρουν ἐκεῖ τὸ παραμικρὸν τεκμήριον τῆς διαμονῆς του.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ ὄπισθεν τῶν Κυανῶν Ὀρέων. Αἱ ἀκτῖνες του ἐπυρπόλουν μόνον τὴν κορυφὴν Μπλὰκ-Ντόμ, ἡ ὁποία ὑψοῦτο πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ *Τρόμος* ἐπερίμενε νὰ νυκτώσῃ διὰ νὰναχωρήσῃ. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἀπὸ αὐτοκίνητον ἢ πλοῖον ἠδύνατο νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀεροπλοιον. Ἄλλως τε, μέχρι τούδε δὲν εἶχε παρατηρηθῇ ποτὲ εἰς τὸν ἀέρα. Μήπως θὰ ἐνεφανίζετο καὶ ὑπὸ τὴν τετάρτην αὐτὴν μεταμόρφωσιν μόνον καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Κοσμοκράτωρ ἔμελλε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς τρελλὰς ἀπειλάς του;..

Περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν, σκότος βαθὺ ἐκάλυπτε τὸν περίβολον. Οὐδὲν ἄστρον εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον πυκνὰ νέφη, διωκόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου, εἶχον ἀμαυρώσῃ. Ἡ πτῆσις τοῦ *Τρόμου* δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ὁρατὴ οὔτε ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν ξηρὰν οὔτε ἀπὸ τὴν γειτνιάζουσαν θάλασσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Τοῦρνερ, πλησιάσας τὸν σωρόν, τὸν πυργούμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ περιβόλου, ἔβαλε φωτιὰν εἰς τὸ στρῶμα τῶν ξηροχόρτων.

Τὰ πάντα ἐπυροπολήθησαν εἰς μίαν στιγμήν. Ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ καπνοῦ, φλόγες καὶ σπινθῆρες ἀνῆλθον εἰς ὕψος ὑπερβαῖνον τὰ τείχη τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Ἀκόμη μίαν φορὰν οἱ κάτοικοι τοῦ Μόργκαντων καὶ τοῦ Πλῆζεντ Γκάρτεν θὰ ἐπίστευσαν ἔντρομοι, ὅτι ἤνοιξε πάλιν ὁ κρατὴρ καὶ ὅτι αἱ φλόγες ἐκεῖναι προανήγγελλον ἐπικειμένην ἔκρηξιν...

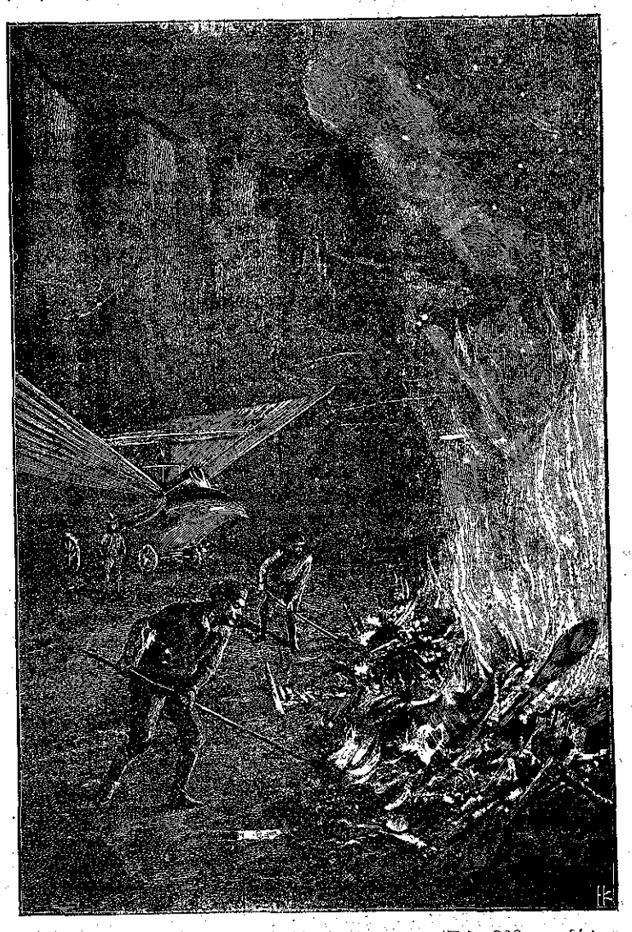

«Τὰ πάντα ἐπυροπολήθησαν εἰς μίαν στιγμήν...» (Σελ. 269, στ. β'.)

Ἐκύτταζα τὴν πυρκαϊὰν καὶ ἤκουα τοὺς κρακισμούς, οἱ ὁποῖοι ἐξέσχιζαν τὸν ἀέρα. Ὄρθιος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ *Τρόμου*, ὁ Ροβῆρος τὴν ἐκύτταζεν ἐπίσης.

Ὁ Τοῦρνερ καὶ ὁ σύντροφός του ἔσπρωχναν πρὸς τὴν ἑστίαν τὰ συντρίμματα, τὰ ὁποῖα ἡ σφοδρότης τοῦ πυρὸς ἀπώθει καὶ ἐγκατέσπειρεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, αἱ φλόγες κατέπεσαν, ἡ λάμψις ἠλαττώθη. Τέλος δὲν ἀπέμεινεν ἐκεῖ εἰμὴ ἀνθρακιὰ ἐσβεσμένη ὑπὸ πυκνὰ στρώματα τέφρας, καὶ ἔγινε πάλιν σιγὴ εἰς τὴν μαύρην ἐκείνην νύκτα.

Ἐξαφνα ἠσθάνθην νὰ μὲ συλλαμβάνουν ἀπὸ τὸν βραχίονα. Ὁ Τοῦρνερ μὲ παρέσυρε πρὸς τὴν μηχανήν. Πᾶσα ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία, ἄλλως τε τὰ πάντα ἐπροτίμων παρὰ νὰ ἐγκαταλειφθῶ μόνος καὶ ἄνευ τροφίμων εἰς τὸν ἄγριον ἐκεῖνον κρατῆρα.

Μόλις ἐπάτησα τὸ κατάστρωμα, ὁ Τοῦρνερ καὶ ὁ σύντροφός του ἐπεβιβάσθησαν, καὶ αὐτὸς μὲν ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν πρῴραν, ὁ δὲ ἄλλος κατῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν, φωτιζόμενον ὑπὸ ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, τῶν ὁποίων ἡ λάμψις δὲν ἐφαίνετο ἔξωθεν διόλου.

Ὁ Ροβῆρος ἐστέκετο παρὰ τὴν πρύμνην, πλησίον τοῦ ρυθμιστῆρος, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ κανονίζῃ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν διεύθυνσιν.

Ὅσον δι' ἐμέ, ὑπεχρεώθην νὰ περιορισθῶ εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, τοῦ ὁποίου ὁ δίσκος ἐκλείσθη ἄνωθέν μου. Τὴν νύκτα ἐκείνην,—ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μας ἀπὸ τὸν καταρράκτην τοῦ Νιαγάρα,— δὲν θὰ μοὶ ἐπετρέπετο βεβαίως νὰ ἴδω τὰς κινήσεις τοῦ *Τρόμου*.

Ὁπωσδήποτε, ἐὰν δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω τίποτε ἐξ ὅσων ἐγίνοντο ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἠδυνάμην τουλάχιστον νὰκούω τοὺς κρότους τῶν μηχανῶν. Ἠσθάνθην μάλιστα ὅτι ἡ συσκευή, βραδέως ἀνυψωθεῖσα, δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ ἔδαφος. Παρῆχθησαν μερικαὶ ταλαντεύσεις, ἔπειτα οἱ κατώτεροι στρόμβοι ἀπέκτησαν τεραστίαν ταχύτητα, ἐνῷ αἱ μεγάλαι πτέρυγες ἔπληττον τὸν ἀέρα μὲ κανονικότητα τελείαν.

Οὕτως ὁ *Τρόμος*,—καὶ πιθανώτατα διὰ παντός,— εἶχεν ἐγκαταλείψη τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ καὶ εἶχεν ἀναχθῆ πάλιν εἰς τὸν ἀέρα, (ὅπως θὰ ἐλέγαμεν περὶ πλοίου ὅτι ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος.) Τὸ ἀεροπλοιον ἵπτατο ὑπεράνω τῆς διπλῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἀλλεγανείων, καί, ἀναμφιβόλως, δὲν θὰ κατήρχετο ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ζώνας, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελε διέλθῃ τὴν ὀρεινὴν μοῖραν τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἀλλὰ ποίαν διεύθυνσιν ἠκολούθει ;.. Ἵπτατο ἄρά γε ὑπεράνω τῶν ἀπεράντων πεδιάδων τῆς Βορείου Καρολίνας, διευθυνόμενον πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν ;... Ἢ ἀπεναντίας διευθύνετο πρὸς τὰ δυτικά, διὰ νὰ διασχίσῃ τὸν Εἰρηνικόν ;...Μήπως θὰ ἔφθανεν εἰς τὰ νότια τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ ;...Καὶ τὴν ἡμέραν, τίνι τρόπῳ θἀνεγνώριζα ἄνωθεν ποίας θαλάσσης ἐταξείδευεν, ἐὰν ἡ γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὕδατος θὰ τὴν περιέβαλλε πανταχόθεν ;...

Παρῆλθον πολλαὶ ὧραι, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω πόσον μοὶ ἐφάνησαν μακραί...Δὲν προσεπάθησα διόλου νὰ τὰς κάμω συντομωτέρας διὰ τοῦ ὕπνου. Πλῆθος σκέψεων, μᾶλλον ἢ ἧττον ἀσυναρτήτων, ἐκυρίευσαν τὸ πνεῦμά μου. Ἠσθανόμην τὸν ἑαυτόν μου παρασυρόμενον πρὸς τὸ ἄγνωστον, πρὸς τὸ ἀπρόσιτον, πρὸς τὸ ἀχανές, ὑπὸ τέρατος ἐναερίου...Μὲ τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυσσεν, ἕως ποῦ θὰ ἔφθανε κατὰ τὴν ἀτελεύτητον ἐκείνην νύκτα ;..Ἐνεθυμούμην τὸ ἀφάνταστον ταξείδιον τοῦ *Ἀλβάτρου*, τοῦ ὁποίου τὸ Ἰνστιτοῦτον Οὐέλδων εἶχε δημοσιεύσῃ τὴν ἔκθεσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ τοῦ Φὶλ Ἔβανς !...Ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Ροβῆρος ὁ Κατακτητὴς μὲ τὸν *Ἀλβατρον*, ἠμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ μὲ τὸν *Τρόμον*, καὶ μάλιστα ὑπὸ συνθήκας ἀπείρως εὐνοϊκωτέρας, κύριος τώρα συγχρόνως τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος !..

Τέλος, αἱ πρῶται λάμψεις τῆς ἡμέρας ἐφώτισαν τὸν θαλαμίσκον μου. Θὰ μοὶ ἐπετρέπετο ἄρά γε νὰ ἐξέλθω νὰναλάβω τὴν θέσιν μου εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπως μοὶ ἐπετράπη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης Ἐρίας ;

Ὤθησα τὸν δίσκον—καὶ ἤνοιξε.

Ἐξέβαλα τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός μου ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα.

Πέριξ τοῦ *Τρόμου*, παντοῦ, ὁρίζων θαλάσσης. Ἵπτατο ἄνωθεν ὠκεανοῦ, εἰς ὕψος τὸ ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ ὑπολογίσῃ μεταξὺ χιλίων καὶ χιλίων διακοσίων ποδῶν.

Δὲν εἶδα τὸν Ροβῆρον, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀπησχολημένος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν μηχανῶν.

Ὁ Τοῦρνερ εὑρίσκετο εἰς τὸ πηδάλιον, ὁ σύντροφός του εἰς τὴν πρῴραν.

Μόλις εὑρέθην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἶδα κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἰδῶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ νυκτεριναῦ ταξειδίου μεταξὺ τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα καὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ,—ἤτοι τὴν λειτουργίαν τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων πτερύγων, αἱ ὁποῖαι ἔπληττον τὸν ἀέρα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ σκάφους, ἐνῷ συγχρόνως οἱ στρόμβοι περιεστρέφοντο ὑπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ ἀεροπλοίου.

Ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου, μοίρας τινὰς ἄνωθεν τοῦ ὁρίζοντος εὑρισκομένου, ἐνόησα ὅτι διευθυνόμεθα πρὸς νότον. Κατὰ συνέπειαν, ἂν ἡ διεύθυνσις αὕτη δὲν εἶχε μεταβληθῇ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξῆλθομεν ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ὑπὸ τοὺς πόδάς μας ἤπλοῦτο ὁ κόλπος τοῦ Μεξικοῦ.

Θερμὴ προσεμηνύετο ἡμέρα, μὲ πυκνὰ μαῦρα νέφη, τὰ ὁποῖα ἀνήρχοντο ἀπὸ δυσμάς. Τὰ συμπτώματα ταῦτα ἐπικειμένης θυέλλης δὲν διέφυγον τὸν Ροβῆρον, ὅταν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἀντικατέστησε τὸν Τοῦρνερ. Ἴσως νὰ τῷ ἐπανῆλθεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου σίφωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ *Ἀλβατρος* ὀλίγον ἔλειψε νὰπολεσθῇ, καὶ τοῦ τρομεροῦ κυκλῶνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὡς ἐκ θαύματος εἶχε σωθῇ, ὅταν ἵπτατο ὑπεράνω τῶν ἀνταρκτικῶν θαλασσῶν...

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τότε ὁ *Ἀλβατρος*, θὰ τὸ ἔκαμνεν ἐξαίρετα ὁ *Τρόμος* : Θὰ ἐγκατέλειπε τὰ ὑψηλὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα ὅπου θὰ ἐπάλαιον τὰ στοιχεῖα, θὰ κατήρχετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ ἂν κ' ἐκεῖ ὁ σάλος θὰ ἦτο πάρα πολὺ σφοδρός, θὰ ἐπανεύρισκε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν εἰς τοὺς βυθούς της...

Ἐν τούτοις, ἀπὸ μερικὰ τεκμήρια, ὁ Ροβῆρος, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα ἑνὸς θαλασσινοῦ γερολύκου, συνεπέρανεν ὅτι ἡ θύελλα δὲν θὰ ἐξερηγνύετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐξηκολούθησεν ὅθεν τὴν πτῆσίν του, καὶ τὸ ἀπόγευμα μόνον κατῆλθε νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ φόβον κακοκαιρίας. Ὁ *Τρόμος* ἦτο ὡς τὸ θαλάσσιον πτηνόν,— ὁ λάρος ἢ ἡ ἀλκυών,— τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῶν κυμάτων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνοντο κόπον τὰ μετάλλινα ὄργανά του, τὰ λειτουργοῦντα διὰ τοῦ ἀνεξαντλήτου ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ ἀπέραντος ἐκείνη ὑγρὰ ἔκτασις ἦτο ἔρημος. Οὔτε ἐν ἱστίον, οὔτε μία στήλη καπνοῦ, καὶ εἰς τὰς ἐσχατιὰς ἀκόμη τοῦ ὁρίζοντος. Ἡ διέλευσις λοιπὸν τοῦ ἀεροπλοίου διὰ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα.

Τὸ ἀπόγευμα, οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη.

Ὁ *Τρόμος* ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ μὲ μετρίαν ταχύτητα. Δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω ποῖοι ἦσαν οἱ σκοποὶ τοῦ κυβερνήτου του. Ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, θὰ συνήντα καμμίαν ἀπὸ τὰς Μεγάλας Ἀντίλλας, καὶ ἔπειτα, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, τὴν ἀκτὴν τῆς Βενεζουέλας ἢ τῆς Κολομβίας.

Ἀλλ' ἴσως τὴν νύκτα, ὁ Ροβῆρος θὰ ὑψοῦτο πάλιν καὶ θἀνελάμβανε τὸ ἐναέριον ταξείδιον, διὰ νὰ διέλθῃ τὸν μακρὸν ἐκεῖνον ἰσθμὸν τῆς Γουατεμάλας καὶ τῆς Νικαραγούας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Χ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Τὸ ἑσπέρας, ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἐπὶ ὁρίζοντος αἰμόχρου. Ἡ θάλασσα ἐφεγγοβόλει πέριξ τοῦ *Τρόμου*, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἐξεγείρων κατὰ τὴν διάβασίν του σώρειαν σπινθήρων.

Ἡ θύελλα ἀναμφιβόλως ἔμελλε νὰ ἐκραγῇ μετ' ὀλίγον.

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦτο καὶ ὁ Ροβῆρος.

Ἀντὶ νὰ μείνω ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑπεχρεώθην νὰ κατέλθω εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, τοῦ ὁποίου ὁ δίσκος ἐκλείσθη ἄνωθέν μου.

Μετ' ὀλίγον, ἀπὸ τοὺς κρότους ποῦ ἤκουσα, ἐνόησα ὅτι τὸ πλοῖον ἔμελλε νὰ γίνῃ ὑποβρύχιον...Τῳόντι, μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔπλεεν ἡσύχως καὶ ἀσφαλῶς, μέτρα τινὰ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Καταβεβλημένος τόσον ἀπὸ τὴν κούρασιν τοῦ σώματος ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς, περιέπεσα εἰς ὕπνον βαθύν,—φυσιολογικὸν αὐτὴν τὴν φοράν, δηλαδὴ μὴ προκληθέντα διὰ φαρμάκου ναρκωτικοῦ.

Ὅταν ἐξύπνησα,—μετὰ πόσας ὥρας, ἀδύνατον νὰ εἴπω,—ὁ *Τρόμος* δὲν εἶχεν ἀν λθῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΚΛΟΠΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Μοὶ κατηγγέλθη πρό τινος,— καλλίτερα, καὶ συγχρόνως μοὶ ἐστάλη καὶ τὸ «σῶμα τοῦ ἐγκλήματος», —ὅτι εἰς ἓν ἀθηναϊκὸν περιοδικὸν ἐδημοσιεύθη ἐν μικρόν μου διήγημα ὑπὸ ξένον ὄνομα. Ἰδοὺ ἓν κροῦσμα καθαρᾶς καὶ τελείας λογοκλοπίας. Ὁ κύριος αὐτὸς —ἂς μὴ εἴπω τὸνομά του,—φιλοδοξῶν νὰ φανῇ συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ καὶ μὴ κατορθόνων αὐτὸ δι' ἰδικῶν του ἔργων, ἐσκέφθη νὰ σφετερισθῇ ἓν ξένον. Εἶδε κάπου τὸ μικρὸν διήγημά μου ἢ «Ἐκλεκτή»,—ἴσως εἰς κανὲν Ἡμερολόγιον, ἴσως εἰς τὸν Γ' τόμον τῶν Διηγημάτων, — τοῦ ἄρεσε, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν κολακευτικὴν κρίσιν,) ἐκάθησε, τὸ ἀντέγραψεν αὐτολεξεί, τὸ ὑπέγραψεν ὁλογράφως, καὶ τὸ ἔστειλεν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὁποία βέβαια δὲν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ διηγήματα ὅλων τῶν συγγραφέων, ἠπατήθη. Καὶ τὸ ἐδημοσίευσε μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀποστολέως, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενεν ἴσως συγχαρητήρια. Πολὺ πιθανὸν μάλιστα καὶ νὰ ἔλαβε μερικά, καὶ νὰ ἤκουσε τὸ στερεότυπον : «μπράβο ! *ἀναλόγως τῆς ἡλικίας* σας γράφετε πολὺ ὡραῖα...ἔχετε μέλλον !» Νομίζω ὅμως, ὅτι περισσότερα ἐδέχθη συλλυπητήρια, διότι τὸ διήγημα ποῦ ἀντέγραψεν ἔτυχε νὰ εἶνε πολὺ γνωστόν, ὡς δημοσιευθὲν καὶ ἀναδημοσιευθὲν ἐπανειλημμένως, καὶ ἡ λογοκλοπία του ἀνεκαλύφθη καὶ ἐκοινολογήθη ἀμέσως.

Δυστυχῶς, τοιαῦτα κρούσματα δὲν εἶνε σπάνια. Εἰς τὸ ἴδιον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ σύστημα νὰ δέχεται ἔργα συνδρομητῶν του, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸ ἰδικόν μου, ἐδημοσιεύθη κ' ἓν γνωστότατον διήγημα τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τοῦρκος, Γραικός, Βενετσάνος», κ' ἐπίσης ὑπὸ ξένον ὄνομα. Ἀλλ' ὁ ἀποστολεὺς - λογοκλόπος, μετριοφρονέστερος, δὲν τὸ παρουσίασεν ὡς πρωτότυπον ἰδικόν του, ἀλλ' ὡς μετάφρασιν . . . ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ! Ἔτσι, κλέπτης αὐτός, ἔβγαζε κλέπτην καὶ τὸν κ. Καμπούρογλουν ! Καὶ ὁ συγγραφεὺς ἠναγκάσθη νὰ διαμαρτυρηθῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας λέγων : «Ἂν ὁ κύριος αὐτὸς μετέφρασε τῳόντι τὸ διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, πῶς ἡ μετάφρασίς του ἔτυχε νὰ ἔχῃ τὰς ἰδίας ἀκριβῶς λέξεις, τὰς ἰδικάς μου ;»

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, θὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ ἓν ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον μοὶ διηγήθη ἄλλοτε φίλος μου, γνωστὸς ποιητής. Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπεσκέφθη ἕνας πατέρας, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο εὐτυχέστατος, καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη ὅτι ὁ δεκαπενταετὴς υἱός του ἤρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα θαυμάσια «ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του», καὶ ὅτι ἓν μάλιστα, τὸ ὁποῖον ἔγραψε προχθές, ἦτο σωστὸν ἀριστούργημα, πολὺ ἀνώτερον τῆς ἡλικίας του.

— Μπράβο ! σᾶς συγχαίρω ! ἀνέκραξεν ὁ ποιητής, χαίρων προκαταβολικῶς διὰ τὴν ἀνατολὴν νέου ἀστέρος· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ; τὸ ἔχετε ;

— Μάλιστα ! σᾶς τὸ ἔφερα !

Καὶ ὁ εὐτυχισμένος πατέρας ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα χειρόγραφον καὶ μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ἀνέγνωσεν ἕνα ποίημα, πραγματικῶς ὡραιότατον.

Ὁ ποιητὴς τὸ ἤκουσε μ' ἔκπληξιν καὶ μ' εὐχαρίστησιν, καὶ ὅταν ἐτελείωσεν, εἶπε:

— Θαυμάσιον !

— Σᾶς ἀρέσει, εἰλικρινῶς ;

— Ἄ, μὴν ἀμφιβάλλετε !...Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μοῦ ἀρέσῃ, ἀφοῦ τὸ ποίημα αὐτὸ εἶνε...ἰδικόν μου !

Ὠχρίασεν ὁ πατέρας κ' ἐψέλλισεν ἀσυνάρτητα :

— Μά...πῶς ;..ἀστειεύεσθε ;..Σεῖς ; ...ἀλήθεια ; εἶνε δικό σας ;

— Ὁρίστε !

Ὁ ποιητὴς ἤνοιξε μίαν Συλλογήν του καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

Φαντασθῆτε τὴν αἰσχύνην τοῦ δυστυχισμένου πατέρα ! Ἔσχισε τὸ χειρόγραφον καὶ ἔφυγε, καταφουρκισμένος, χωρὶς κἂν νὰ χαιρετίσῃ. Ἄ, ὡραία θὰ ἦτο ἡ προσεχὴς συνάντησις μὲ τὸν υἱόν του, διὰ τὸ παιχνίδι ποῦ τοῦ ἔπαιξε ! Τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε πατέρας ποιητοῦ—καὶ ἐξαφνα εὑρέθη πατέρας λωποδύτου !

Οἱ λογοκλόποι ποῦ σᾶς ἀνέφερα, καὶ ἄλλοι ἀμέτρητοι ποῦ δὲν σᾶς ἀνέφερα, εἶνε ὅλοι νεαροί. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ὥριμοι λογοκλόποι, ἀλλ' εἶνε σπανιώτεροι. Τὸ φιλολογικὸν ἔγκλημα εἶνε κυρίως παιδικὸν καὶ νεανικόν. Δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας καὶ ἡ φιλοδοξία εἶνε ζωηρά, καὶ ἡ ἀνυπομονησία μεγάλη, καὶ ἡ ἀπειρία ἀκόμη μεγαλητέρα. Τὰ παιδία φιλοδοξοῦν καὶ ἀνυπομονοῦν νὰ φανοῦν ὡς συγγραφεῖς, ὡς διηγηματογράφοι, ὡς ποιηταί· φαντάζονται δὲ ὅτι μία κλοπὴ ξένης ἐργασίας εἰμπορεῖ καὶ νὰ περάσῃ, τουλάχιστον δι' ὀλίγον καιρόν. Δὲν συλλογίζονται, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φανερωθοῦν καὶ θὰ χάσουν τὸ χιλιαπλάσιον ἀφ' ὅ,τι στιγμιαίως ἐκέρδισαν. Ἀπειρία ναί. Ἀλλά,—ἂς μὴ τὸ κρύπτωμεν,—καὶ ἔλλειψις χαρακτῆρος, ἠθικοῦ αἰσθήματος, ἀξιοπρεπείας, ὑπερηφανείας. Τὰ καλὰ παιδιά, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ φιλοδοξία των, δὲν καταδέχονται νὰ κλέψουν διὰ νὰ φανοῦν. Συναισθάνονται ὅτι αὐτὸ εἶνε μία κλοπή, ὅπως κάθε ἄλλη, μία κακή, μία ταπεινὴ πρᾶξις, μία ἀναξιοπρέπεια.

Ὅσοι διεκρίθησαν ὡς καλλιτέχναι, ὡς ποιηταί, ὡς συγγραφεῖς, ἀπὸ μικροὶ εἶχαν χαρακτῆρα. Ποτὲ των δὲν κατεδέχθησαν νὰ διαπράξουν λογοκλοπίαν, νὰ παρουσιάσουν ξένην ἐργασίαν ὡς ἰδικήν των, νὰ ποῦν ἕνα τόσῳ μεγάλο ψεῦμα δημοσίᾳ...Εἰργάσθησαν, ἐκοπίασαν μόνοι των, κ'ἐπερίμεναν μὲ ὑπομονὴν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των. Διὰ πολλοὺς ἤργησεν, ἀλλὰ ἦλθε. Πάντοτε ἔρχεται ἡ σειρά, ὅταν ὁ νέος ἔχῃ κάτι τι μέσα του, κ' ἐργάζεται μὲ τιμιότητα. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ κλέπτουν, εἰμπορεῖ νὰπελπισθῇ κανεὶς ἀπὸ τώρα. Ποτὲ των δὲν θὰποκτήσουν αὐτοὶ κάτι τι ἰδικόν των, καὶ θὰ μείνουν μὲ τὰ κλοπιμαῖα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Φαίνεται ὅτι τὸ μεγαλήτερον ἔγκλημα εἶνε ἡ ἀχαριστία. Διότι οὔτε ὁ πλέον πεπωρωμένος κακοῦργος δὲν ἐκαυχήθη ποτὲ δι' αὐτό.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΝ ΓΗΟΓΕΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δ'. *(Συνέχεια)*

Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν κρυστάλλων ὁμοιάζει μὲ γιγαντιαίαν κεφαλήν, σκεπασμένην μὲ κουκούλαν.

Ἀπὸ τὸν θόλον κρέμανται πλήθη σταλακτικῶν λευκῶν, λαμπρῶν, διαφανῶν, ὡς νὰ ἦσαν ἐκ πάγου. Εὐθεῖς ἢ συνεστραμμένοι, ἢ συμπεπλεγμένοι, οἱ σταλακτῖται αὐτοί, φαίνανται σειόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς σημαῖαι, ὡς κυματίζοντα ὑφάσματα κάποιας φανταστικῆς διακοσμήσεως.

Ἡ *Αἴθουσα τῶν Πολυφώτων* συμπληρόνει τὴν μαγείαν μὲ τὰ γιγαντιαῖα πολύχρωμα *κρεμαστάρια* της, καὶ ἕνας *βωμός*, παρὰ τὸν ὁποῖον ὑψοῦται ἓν κωδωνοστάσιον, θὰ ἔλεγες ὅτι περιμένει κάποιαν μυστηριώδη ἱεροτελεστίαν.

Τὸ ὄρος Λακάβη.— Ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου εὑρίσκεται πλησίον τοῦ ἐν τῷ μέσῳ οἰκίσκου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους.

Φοῖνιξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μ' ἐπιχρύσους κλάδους κατέχει τὸ βάθος μιᾶς κόγχης, παραδόξως φωτιζομένης ὑπὸ φωτὸς ὀνειρώδους, καὶ χρησιμεύει ὡς προεισαγωγὴ εἰς τὴν *Αἴθουσαν τοῦ Ἐλέφαντος*, ὅπου νομίζεις ὅτι ἔδωσαν συνέντευξιν ὅλα τὰ θαυμάσια τοῦ ὑπογείου κόσμου.

Πελώριον παχύδερμον ἐκτείνει ἐκεῖ μέσα τὴν προβοσκίδα του καὶ φαίνεται ὡς νὰ βόσκῃ ἡσύχως εἰς τὰ πέτρινα φατνώματα, ἐνῷ παραπλεύρως, μία «*Παναγία περιστοιχιζομένη ὑπὸ Ἀγγέλων*», θὰ ἔλεγες ὅτι μετεφέρθη ἐκεῖ ἀπὸ κάποιαν παλαιὰν ἐκκλησίαν. Διακόσμησις κηρίων, ῥάβδων, πιδάκων μὲ πετρίνους κρουνοὺς συμπληροῖ τὸ σύνολον, καὶ λάμπει ὑπὸ τὰς ἀνταυγείας μυρίων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων.

Ἐπιστρέφοντες ὀπίσω μέχρι τῆς *Αἰθούσης τοῦ Μικροῦ Χάους*, διασχίζομεν ἄλλην σειρὰν αἰθουσῶν πολὺ διαφορετικῶν τὴν ὄψιν, ἂν καὶ πάντοτε φεγγοβόλων.

Ἐν πρώτοις εἶνε ὁ *Μέγας Θόλος*, εὐρεῖα αἴθουσα ὕψους ἑξήκοντα μέτρων, τῆς ὁποίας ἡ ὀροφή, φωτιζομένη ὑπὸ τόξων ἀοράτων, ὁμοιάζει πρὸς φανταστικὴν κορυφὴν βουνοῦ ἠρειπωμένου.

Ἡ *Στήλη μὲ τοὺς πόδας τῆς ἀράχνης* κατέχει τὸ κέντρον κυκλοτεροῦς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὡς νὰ ὑποβαστάζῃ. Σειρὰ περιέργων φυσικῶν φρακτῶν, ὀλόγυρα, μαρτυρεῖ ὅτι ἄλλοτε διήρχετο ἐκεῖθεν ποταμὸς κ' ἐσχημάτιζε μικρὸν καταρράκτην.

Τέλος εἶνε ἡ *Αἴθουσα τῆς Λίμνης*, κρυσταλλωμένη παντοῦ, εἰς τὸν θόλον, εἰς τὰ τοιχώματα, εἰς τὸ ἔδαφος, μὲ τὸν *Ὄνυχα τοῦ Διαβόλου*, περιεργότατον κρεμαστάρι μήκους δέκα μέτρων.

Ἀλλὰ πόσον μικρὰν ἰδέαν εἶνε ἱκανὴ νὰ σᾶς δώσῃ αὐτὴ ἡ περιγραφὴ τῶν θαυμασίων, τὰ ὁποῖα συνεσώρευσεν ἡ Φύσις, ἐπὶ αἰῶνας ἐργασθεῖσα, εἰς τὰ σπήλαια τῆς Λακάβης!

Ε'.—ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Πρὶν γίνουν σκοπὸς ἐκδρομῆς εὐχαρίστου καὶ διδακτικῆς διὰ τοὺς περιηγητάς, τὰ σπήλαια ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦσαν ἀντικείμενα φρίκης καὶ τρόμου.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι τὰ ἐθεώρουν ὡς κατοικίαν τῶν Καταχθονίων Θεῶν· εἰς αὐτὰ κατέφευγον αἱ Ἅρπυιαι, εἰς αὐτὰ αἱ Σίβιλλαι καὶ αἱ λοιπαὶ μάγισσαι.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐθεωροῦντο καταφύγιον ἐξωτικῶν, στοιχειῶν καὶ δαιμόνων. Κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ εἰςχωρήσῃ εἰς τὰ σκοτεινὰ αὐτὰ βασίλεια τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τρόμου, ὅπου δράκοντες καὶ ὄφεις θὰ κατεβρόχθιζαν ζωντανὸν τὸν θρασὺν ἐπισκέπτην.

Λακάβη.—Ἐκκλησία ἐντὸς τοῦ σπηλαίου.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, εἰς τὴν ἀρχήν, δὲν ἀπέδιδε δικαιοσύνην εἰς τὸν ὑπόγειον κόσμον. Ἀφοῦ ἀπεδίωξε τὰ ἀρχαῖα φαντάσματα, δὲν ἔβλεπε πλέον ἐκεῖ-μέσα παρὰ τὸ *μηδέν*, ἔπρεπε δὲ νὰ διαδεχθοῦν ἀλλήλας πολλαὶ γενεαὶ ἐρευνητῶν, διὰ νὰ καταρριφθῇ ἡ ἐσφαλμένη αὐτὴ γνώμη.

Δὲν ὑπάρχει τῳόντι γωνία τοῦ πλανήτου μας, ὅσον ἀπόκληρος, ὅσον τραχεῖα καὶ ἂν φαίνεται, ἡ ὁποία νὰ μὴν ἔχῃ τοὺς κατοίκους της. Καὶ τὰ σπήλαια εἶνε ἀφθόνως κατῳκημένα. Ὁλόκληρος κόσμος, ξεχωριστός, ζῇ ἐκεῖμέσα, ἀναπτύσσεται, τρέφεται, γεννᾷ, γηράσκει, ἀποθνήσκει, διαρκῶς εἰς τὸ σκότος.

Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι θὰ συναντήσετε εἰς τὰ σπήλαια μεγάλα κ' ἐπικίνδυνα ζῶα. Ἐκτὸς τοῦ Πρωτέως,— εἴδος σαλαμάνδρας τυφλῆς, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ εἰς τὰ σπήλαια τῆς Αὐστρίας,— τὰ μεγαλήτερα τῶν ζώων αὐτῶν ἔχουν μῆκος ἀπὸ 1 χιλιοστὸν τοῦ μέτρου ἕως 6 ἑκατοστῶν. Εἶνε ὡςεπιτοπλεῖστον ἔντομα καὶ ὀστρακόδερμα. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ μικροί τινες ἰχθῦς.

Ἀλλὰ τί παράξενα ὄντα! Ἐπειδὴ ζοῦν πάντοτε εἰς τὸ σκότος, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν τοῖς χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Διὰ τοῦτο, τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς εἶνε ἀπαραίτητον, ἐξαφανίζεται τελείως, χωρὶς νὰ μένῃ οὔτε ἴχνος του. Τὰ ζῶα τῶν ὑπογείων εἶνε καθολοκληρίαν τυφλά. Ἐκτὸς τούτου εἶνε καὶ ὅλως ἄχρα, *ξέθωρα*, ὅπως τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται εἰς τὸ σκότος.

Καὶ ὅμως εἰμποροῦν νὰ προςβάλλουν καὶ νὰμύνωνται, νὰ συλλαμβάνουν τὴν λείαν των καὶ νὰ τὴν καταβροχθίζουν, ὅπως καὶ τὰ ἐξυδερκέστερα τῶν ζώων!

Τοῦτο δὲ διότι, εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ὀράσεως, ἡ ὁποία τοῖς λείπει, τὰ ζῶα τοῦ σκότους εἶνε προικισμένα θαυμασίως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. Τὰ ὄργανα τῆς ἀφῆς, τῆς ἀκοῆς, τῆς ὀσφρήσεως, εἶνε εἰς αὐτὰ δεκάκις τελειότερα καὶ ἰσχυρότερα παρὰ εἰς τὰ ζῶα τῆς ἐπιφανείας, τοῦ φωτός. Τινῶν ἐξ αὐτῶν, ὁλόκληρον τὸ σῶμα εἶνε ὡπλισμένον μὲ μικροσκοπικὰς κεραίας ἁφῆς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ὡς μίαν νέαν αἴσθησιν.

Τόμους ὁλοκλήρους θὰ ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ περὶ τῶν ζώων τούτων. Ἀλλ' ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ. Ἐμάθατε ὅτι τὰ σπήλαια κατοικοῦνται, καὶ ὑπὸ πλήθους ὀντιδίων περιεργοτάτων.

ς'.—Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΣΠΗΛΑΙΩΝ

Πρὸ πολλῶν, πρὸ χιλιάδων καὶ μυριάδων ἐτῶν, ἡ γῆ τὴν ὁποίαν κατοικοῦμεν δὲν παρουσίαζε τὴν ὄψιν τὴν σημερινήν.

Ἀπέραντοι παγῶνες ἐκάλυπτον ὅλα της τὰ βουνὰ καὶ μέρος τῶν πεδιάδων. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐδάφους παρουσίαζε περίπου τὴν ὄψιν τῆς σημερινῆς Λαπωνίας ἢ τῶν στεππῶν τῆς Σιβηρίας. Αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι ἐβασίλευαν παντοῦ.

Πελώριοι ἐλέφαντες μὲ μακρὸν τρίχωμα, ρένναι, ἄγριοι ἵπποι, λέοντες, ἄρκτοι καὶ ἄλλα θηρία ἐπλανῶντο ἐφ' ὅλης τῆς χώρας, μεμονωμένα ἢ κατ' ἀγέλας.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Κτίσεως, (πτωχὸς βασιλεὺς ἄνευ στέμματος), εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, καὶ εἶχε νὰντιπαλαίσῃ ὄχι μόνον κατὰ τῆς δυςκρασίας τοῦ κλίματος ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπικινδύνων αὐτῶν ζώων.

Καὶ ἐνωρὶς ἐσκέφθη νὰ περιορίσῃ τὴν ἀθλίαν του ὕπαρξιν ἐντὸς τῶν ὑπογείων σπηλαίων, ὅπου εὑρίσκετο προφυλαγμένος καὶ ἀπὸ τὰ θηρία καὶ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Οἱ κανόνες τῆς ὑγιεινῆς διαίτης δὲν εἶχον ἐφευρεθῆ ἀκόμη. Ὁ ἄνθρωπος ἔζη μέσα εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν, ἐγκαταλείπων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, τὰ λείψανα τῶν γευμάτων του καὶ τὰ ἄχρηστα πράγματά του.

Ὁ χρόνος τὰ ἐσεβάσθη, περιορισθεὶς νὰ τὰ σαβανώσῃ μὲ στρῶμα χώματος, χαλίκων καὶ σκόνης, βραδέως συσσωρευθέντων εἰς τὸ διάστημα τῶν αἰώνων. Οἱ ἐπιστήμονες ἀνέσκαψαν ὀλίγον τὸ ἔδαφος τῶν σπηλαίων καὶ ἠδυνήθησαν οὕτω νὰναπαραστήσουν πιστῶς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν ἀγρίων μας προγόνων.

Τὰ ἐργαλεῖά των ἦσαν στοιχειώδη, ἀπὸ πυρίτην λίθον, ἀπὸ κέρατον ρέννου ἢ ἀπὸ χαυλιόδοντα μαμμούθ. Τὰ μέταλλα ἦσαν ἀκόμη ἀπολύτως ἄγνωστα. Μὲ λίθον κατεσκεύαζαν ὀξύτατα βέλη, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν φοβερὰ θηρευτικὰ ὅπλα, καὶ τρυπάνια διὰ νὰ τρυποῦν τὸ ξύλον, τὸ ὀστοῦν ἢ τὰ δέρματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐχρησίμευον ὡς ἐνδύματα. Μὲ ὀστοῦν δὲ ἐλέφαντος ἢ κέρας ρέννου, κατεσκεύαζαν ἐγχειρίδια, βελόνας κτλ.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐστεροῦντο καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος. Ἐζωγράφιζαν τὸ σῶμά των μὲ χρώματα ἐξηγμένα ἀπὸ τὸ λίπος τοῦ ρέννου ἢ τῆς ἄρκτου. Ἠγάπων τὰ στολίσματα, περιδέραια δὲ ἀπὸ κογχύλια, ἄλλοτε πολύχρωμα, καὶ κρεμαστάρια ἀπὸ λίθους πολυτίμους, ἀνευρέθησαν εἰς τὰς κατοικίας των. Ἡ ζωγραφικὴ ἦτο ἤδη ἐν χρήσει. Ἐπὶ τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἐργαλείων των ἐζωγράφιζαν ζῶα μὲ καλαισθησίαν ἀρκετήν.

Ἐστόλιζαν ὁμοίως καὶ τὰς κατοικίας των. Εἰς τοὺς τοίχους τῶν σπηλαίων ὑπῆρχον ζωγραφίαι ζώων μὲ χρώματα κόκκινα, κίτρινα, κυανᾶ καὶ μαῦρα, ἢ σκαλίσματα δι' ἐργαλείων ἐκ πυρίτου. Εἰς πολλὰ σπήλαια, τὰ ἀρχέγονα αὐτὰ καλλιτεχνήματα διατηροῦνται ἀκόμη.

Εἶχον ἐφεύρῃ ἀκόμη καὶ ἓν εἶδος γραφῆς, ὁμοίας πρὸς τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἦτο ὀλίγον διαδεδομένη, διότι τὰ λείψανά της εἶνε πολὺ σπάνια. Εἰς τὴν Λούρδην τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν Σαράντην καὶ εἰς τὴν Λακάβην ἐσχάτως, ἀνευρέθησαν ἐπιγραφαὶ—σημεῖα ἐρυθρά,— ἐπὶ κέρατος ρέννου.

Ἄλλως τε, μερικὰ σπήλαια δὲν ἔπαυσαν κατοικούμενα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, γνωρίζομεν δὲ πολλὰ χωρία *τρωγλοδυτῶν*. Καὶ αὐτὴ ἡ εἴσοδος τῶν σπηλαίων τῆς Λακάβης, τὴν ὁποίαν παρισταᾷ ἡ εἰκών μας, ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ 1900 μέχρι τοῦ 1903.

Ἡ σπουδὴ τοῦ ὑπογείου κόσμου εἶνε ἀπὸ τὰς πλέον περιέργους καὶ διδακτικάς. Δι' αὐτῆς γνωρίζομεν τόσα θαυμάσια τῆς φύσεως, μελετῶμεν τόσα παράδοξα ζῶα, καὶ παριστάμεθα οὕτως εἰπεῖν εἰς τὴν ἐκκόλαψιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἰς τὴν γένεσιν τῶν τεχνῶν, αἱ ὁποῖαι βραδέως ἀναπτυσσόμεναι καὶ τελειοποιούμεναι ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, ὡδήγησαν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸ σημεῖον τῆς τελειότητος ὅπου ἵσταται σήμερον.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ A. VIRÉ, φυσιοδίφου]

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ A. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. *(Συνέχεια)*

— Ζήτω ὁ κύριος Φάμπρ! ἐφώναξε περιχαρὴς ἡ Ὀ'Δάλια, βλέπουσα τοὺς ἐχθροὺς νὰ τρέπωνται εἰς φυγήν.

— Ζήτω ὁ μπαμπᾶς καὶ τὰ βεγγαλικά! ἀποκρίνεται μία φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ καλάμινον παραπέτασμα.

Ἀπὸ ὅλον λοιπὸν τὸν πόλεμον ὁ Τζὰκ δὲν εἶχεν ἰδῇ τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ πυροτεχνήματα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὴν μορφὴν τῆς Ὀ'Δάλιας ἰδανικῶς πορφυροβαμένην.

Ἀλλὰ μόλις ἤκουσεν αὐτὴ τὸν νεαρόν της κύριον νὰ ψάλλῃ οὕτως ἀνύποπτος τὴν νίκην, καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ σβυσθῇ ἡ λάμψις, ἡ ὁποία τὴν περιέβαλλεν ὡς φωτοστέφανος, ἠσθάνθη νὰ τὴν ἁρπάζουν δύο βραχίονες ρωμαλέοι καὶ νὰ τὴν ἀπάγουν πρὸς τὸ μέρος τῶν φυγάδων. (*)

«Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλῃς...» (Σελ. 274, στ. γ'.)

Φαίνεται, ὅτι δὲν εἶχον τραπῇ εἰς φυγὴν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Μπατεμπέλοι: εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ νεαρὸς ἀρχηγός, ἀνδρειότερος, ἀφοβώτερος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἔμεινεν ἐκεῖ, ὑπέμεινε τὴν ὄψιν τῶν πυροτεχνημάτων, καὶ προσποιηθεὶς ὅτι φεύγει μετὰ τῶν ἄλλων, ἐλοξοδρόμησε καὶ διηυθύνθη λαθραίως πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρᾶς ἡρωΐδος.

Ἡ Ὀ'Δάλια δὲν ἀμύνεται πλέον. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ πατρίς της ἐσώθη. Δὲν βγάζει οὔτε μίαν φωνήν, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ Τζάκ, ὁ ὁποῖος ἀπέχει μόλις ἑκατὸν βήματα. Ἄλλως τε εἶνε ἄοπλος. Τὸ μόνον της ὅπλον, ὁ κόκκινος ἥλιος, ἔσβυσε καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἀνήρπασεν ὁ ἐχθρὸς καὶ τῆς ἔσφιξε τὰ μέλη μὲ τόσην δύναμιν.

Ὤ, πόσην δύναμιν εἶχεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!.. Ποῦ θὰ τὴν ἐπήγαινε; .. καὶ τί θὰ τὴν ἔκαμνε; ... Ἀδιάφορον! Ὁ Τζὰκ θαποκοιμηθῇ ἥσυχος. Αὔριον ... ὦ αὔριον δὲν θὰ εἶχε πλέον ἀνάγκην τῆς σκλάβας του. Τὸ Νύχι θὰ ἔμενεν εἰς τὸ στῆθός του τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν, καὶ ὁ μικρὸς ἀσθενὴς θὰ εἰςήρχετο ἀσφαλῶς εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, ἐνῷ συγχρόνως ἡ σώτειρά του θὰ ἐγίνετο αἰχμάλωτος.

Αἰχμάλωτος τῶν Μπατεμπέλων!.. Καταδικασμένη εἰς θάνατον ἀπὸ τοὺς Μπαχὶς Μπέ... Καὶ ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ, ἡ τύχη της δὲν ἦτο σχεδὸν ἡ ἰδία;

Καὶ ὅμως τὴν εὐλογοῦσε καὶ τὴν ἐμακάριζε τὴν τύχην αὐτήν, ἀφοῦ ὁ κύριος Τζὰκ εἶχε πλέον σωθῇ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ Ὀ'Δάλια αἰχμάλωτος

Εὐθὺς τὸ πρωί, ἡ Ὀ'Δάλια ἐζητήθη ἀπὸ τὸν Γουμίρην, τὸν ἀρχηγὸν βασιλέα τῆς φυλῆς τῶν Μπατεμπέλων. Δὲν εἶχε κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα. Δὲν ἐγνώριζε ποίους δρόμους εἶχε πάρῃ ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἀνήρπασε.

Ἐπεριπάτησεν ὥρας πολλάς, ἔπειτα ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμόν, ὅπου τὸν ἀνέμενε μία πιρόγα. Διότι οἱ πολεμισταὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν ἀ-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 261.

πουσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ των, παρὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθοῦν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν, ἄδοξοι φυγάδες. Ἐκεῖ ἔδεσαν τὴν Ὀ'Δάλιαν μὲ σχοινία τόσον σφιχτά, ὥστε τὰ πόδια της καὶ τὰ χέριά της ἐμάτωσαν ἀπὸ τὸ σφίξιμον. Τὴν ἔρριψαν ἔπειτα κατὰ γῆς ὡς βῆμα, ἀφοῦ τὴν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὰ δεσμά της. Καὶ τὸ πρωὶ εὐθὺς τὴν ὡδήγησαν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως διὰ νὰποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ποῦ θὰ τῆς ἔκαμνεν:

— Ἂν ὁμιλήσῃς, τῆς εἶπε, θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ζωήν. Εἰδεμή, θὰ βασανισθῇς μέχρι θανάτου. Τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ πανίσχυρον μυστικὸν τῶν Μπατεμπέλων;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἡ Ὀ'Δάλια ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Γελᾷς; περιπαίζεις; Πρόσεξε! Σ' ἐρωτῶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ τρομερὴ καὶ θαυμαστὴ φωτιά, ποῦ ἀνάβει, καθὼς φαίνεται, καὶ σβύνει ὅποτε θέλῃς σύ, καὶ ποῦ γεμίζει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ διάστημα;

Ἡ Ὀ'Δάλια δὲν ἠμπορεῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της. Ἡ ἱλαρότης αὐτὴ ἐξηρέθιζε τὸν βασιλέα Γουμίρην. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε μὲ ἠρεμίαν τὴν ἀνάκρισιν; διὰ νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἐνδιέφερε:

— Εἶνε σκόνη; μπαρούτη;... Καὶ ποῦ βρίσκεται;.. Σὲ ποῖον τόπο; Καὶ πόσο τὴν πουλοῦν;

Ἡ Ὀ'Δάλια ὕψωσε τοὺς ὤμους της ὡς νὰ ἔλεγε: «Καϊμένε μου ἄνθρωπε... πόσο μακρυὰ εἶσαι!..»

— Τὴ βγάζουν ἀπὸ τὴ γῆ ἴσως;... Καὶ τὴν ἐπεξεργάζονται;... Ναί;... Ἐξηγήσου. Σὲ προστάζω.

— Θέλεις καὶ καλὰ νὰ μάθῃς; εἶπεν ἡ Ὀ'Δάλια. Λοιπόν, εἶνε ἕνα παιχνίδι.

— Παιχνίδι;.. Τί θὰ πῇ αὐτό; Ἐσύ, φαίνεται, μοῦ παίζεις τώρα παιχνίδι... Παιχνίδι αὐτὴ ἡ σκόνη ποῦ καίγεται μὲ τέτοιον κρότο; Οἱ σπίθες ἐκεῖνες ποῦ ἀνεβαίνουν ὡς τὰ σύννεφα, καὶ ποῦ πέφτουν ἔπειτα ἐπάνω εἰς ὅσους δὲν θὰ ἔφευγαν διὰ νὰ σωθοῦν;.. Παιχνίδι ἡ κατακόκκινη ἐκείνη φωτιά, ἡ λάμψις ἡ δυνατώτερη ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποῦ ἁπλόνεται παντοῦ σὲ μιὰ στιγμή;... Μὲ περιπαίζεις, μικρὴ σκλάβα, καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω σκληρά.

— Εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ 'πῶ, ἀπήντησεν ἡ Ὀ'Δάλια.

— Πρόσεξε! μὴν παίζῃς μὲ τὸ θυμό μου. Δὲν ξέρεις ἐσὺ τὴ δύναμι τοῦ Γουμίρη. Ὁ δικός σου βασιλεύς, ὁ Ντᾶ'Σαγκουί, δὲν ἔχει βασανιστήρια ἔτσι σκληρὰ σὰν τὰ δικά μου.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐσιώπα.

— Πάρ' την ἀπὸ δῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μανιώδης πρὸς τὸν υἱόν του, καὶ βάλε νὰ τὴν μαστιγώσαυν μπροστά σου.

Ὁ υἱὸς τοῦ Γουμίρη ἐπῆρε τὴν Ὀ'Δάλιαν καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἰδιαιτέρας κατοικίας τοῦ πατέρα του, ἡ ὁποία δὲν ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸ ἐπίλοιπον χωρίον εἰμὴ διὰ φράκτου ἀπὸ κλάδους.

Ἐκεῖ τὴν διέταξε νὰ καθήσῃ σταυροπόδι, ἀλλά, παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως, δὲν τῆς ἔδεσεν οὔτε τὰ χέρια οὔτε τὰ πόδια. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ὀ'Δάλια ἐπερίμενε νὰ τὴν μαστιγώσουν, ἀλλὰ ὁ δῆμος δὲν ἤρχετο. Μόνον περὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, ἕνας σκλάβος τῆς ἔφερε νὰ φάγῃ ὀλίγην μαγιόκαν.

Τὴν νύκτα ἐκοιμήθη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ τὸ πρωὶ εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως. «Θάρρος, ἐσκέφθη, θὰ ἔρχεται νὰ μὲ μαστιγώσῃ.» Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὴν ἤγγισε. Τὴν ἐπλησίασε μόνον, καὶ δείξας μίαν γαλέτταν ἀπὸ μανιόκαν, ποῦ εὑρίσκετο ἐκεῖ ἀπὸ χθές, τὴν ἠρώτησε:

— Γιατί δὲν ἔφαγες αὐτὴ τὴ γαλέττα;

— Δὲν εἶνε δική μου. Ἐγὼ ἔφαγα τὴ μερίδα μου.

— Ὦ, τί μερίδα! Κ' ἐνὶς μωροῦ παιδιοῦ δὲν θὰ τοῦ ἔφθανε. Δὲν ἐπείνασες λοιπόν;

— Ὦ, ἐπείνασα πολύ.

— Καὶ τὸ γάλα;... γιατί δὲν ἤπιες τὸ γάλα ποῦ εἶνε ἐκεῖ μέσα ς' αὐτὸ τὸ ξύλινο δοχεῖον; Δὲν ἐδίψασες λοιπόν;

— Ὦ, ἐδίψασα πολύ· ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ γλῶσσά μου μοῦ φαινόταν σὰν κολλημένη στὸ στόμα μου.

— Γιατί δὲν ἔπινες λοιπόν;

— Μὰ δὲν ἦταν δικό μου.

— Μπᾶ! δὲν μὲ εἶδες, βράδυ-βράδυ, ὅταν κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἰδῇ, ποῦ ἦλθα ἐδῶ καὶ σοῦ ἄφισα αὐτὴ τὴ γαλέττα κι' αὐτὸ τὸ γάλα;..

— Δὲν τὸ ἤξευρα... Ὁ Βασιλεὺς εἶχε 'πῇ: «Νὰ μὴ τῆς δώσετε νὰ φάγῃ, παρὰ ὅσο ποῦ νὰ μὴν πεθάνῃ...»

— Γι' αὐτὸ λοιπόν;...

— Ναί... δὲν ἤθελα νὰ φάγω τὸ ψωμὶ καὶ νὰ πιῶ τὸ γάλα τῆς παρακοῆς.

— Μὰ ποιὰ εἶσαι σύ, ποῦ μιλεῖς τόσο σοφὴ γλῶσσα;

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ μαθήτρια ἑνὸς διδασκάλου ποῦ διδάσκει τὰ πλέον ὑψηλὰ μαθήματα!

Ὁ υἱὸς τοῦ Γουμίρη ἀπῆλθε κατάπληκτος. Τὴν ἑπομένην ἐπανῆλθε πλησίον τῆς αἰχμαλώτου. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐγύρισε νὰ τὸν κυττάξῃ. Εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον μακράν, καὶ ἐφαίνετο ἐκστατική, ἀναίσθητος πρὸς τὰ συμβαίνοντα γύρω της.

Τὸ βασιλόπουλον τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Πές μου τὸ ὄνομά σου. Θὰ εἶνε ὡραῖον, σὰν ὄνομα λουλουδιοῦ.

Τὸν ἤκουσε;... Ἔμεινεν ἀκίνητη, ἀφῃρημένη; καὶ δὲν ἀπεκρίθη λέξιν.

Ἐκεῖνος ἐπέμενε:

— Πές μου τὸ ὄνομα τῆς σκλάβας μου.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν νωχελῶς. Τὸ βλέμμα της ἔπεσεν εἰς μίαν γραῖαν, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὰ χαράγματα, ἐπηγαινοήρχετο φορτωμένη μὲ μίαν μεγάλην φλάσκαν, ποῦ τὴν ἐγέμιζεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ τὴν ἄδειαζεν εἰς τὸ χωρίον. Ἐφαίνετο ἐξηντλημένη ἀπὸ κόπον καὶ πόνον.

— Πῶς εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνομα; ἐπέμενεν ὁ νέος, μὲ γλυκύτητα καὶ σεβασμὸν ἄγνωστον εἰς τοὺς μαύρους.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρι.

— Κάμε μόυ τότε καὶ σὺ ἄλλη μιά.

— Τί θέλεις;

— Βλέπεις ἐκείνη τὴ γρηά, ποῦ ἔχει στὸ κεφάλι μιὰ βαρειὰ φλάσκα; Σταμάτησέ τη: Πάρε τὴ φλάσκα στὸ κεφάλι σου καὶ κουβάλησέ τη σὺ στὸ χωριό.

— Ἀστειεύεσαι; Ἐγώ; ὁ γυιὸς τοῦ Γουμίρη; τὸ βασιλόπουλο;... νὰ καταδεχθῶ νὰ ξεφορτώσω μιὰ γρηά, ποῦ τρεκλίζει καὶ κοντεύει νὰ πεθάνῃ;

Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως ἀπεμακρύνθη, ἀπορῶν μὲ τὴν Ὀ'Δάλιαν καὶ συγχρόνως θαυμάζων αὐτήν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν εὗρε τὴν νεαρὰν Μαύρην προσηλωμένην εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον καὶ ὁμοίως σκεπτικήν.

Τῆς εἶπε:

— Πές μου τὄνομά σου, γιατί θὰ εἶνε ὡραῖον σὰν ὄνομα πουλιοῦ.

— Ἂν σοῦ κάμω αὐτὴ τὴ χάρι, τί θὰ μοῦ κάμῃς ἐσύ;

— Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλῃς.

— Βλέπεις ἐκεῖ, ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἐκείνη τὴ χαμηλὴ καλυβούλα;

— Ναί.

— Βλέπεις κι' αὐτὸ τὸ χόρτο ποῦ ἔκοψα;

— Τὸ βλέπω.

— Στὴν καλυβούλα εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ὑποφέρει ἀπὸ μία πληγή. Τὸ μεσημέρι βγαίνει ἔξω. Τὸν βλέπω ποῦ ξεσκεπάζει τὴν πληγή του καὶ τὴν ἐκθέτει στὸν ἥλιο. Ἂς βάλῃ αὐτὰ τὰ φύλλα ἐπάνω στὸ πόδι του, θὰ κολλήσουν καὶ θὰ πιοῦν ὅλο τὸ κακό. Καὶ ὅταν θὰ πέσουν, ἡ πληγὴ θὰ εἶνε γιατρευμένη.

— Πάλι τὰ ἴδια; Θέλεις νὰ στείλῃς τὸ γυιὸ τοῦ Γουμίρη νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀρρώστους τῆς φυλῆς του; Θὰ μὲ καταγελάσουν!..

Καὶ τὸ βασιλόπουλον ἀπεμακρύνθη μὲ ἀπορίαν.

Ἐπανῆλθε καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ εὗρε τὴν αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ βυθισμένην εἰς ρεμβασμούς. Τῆς εἶπε:

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ ποῦ μαντεύω, πές μού το λοιπόν! Γιατί θάντηχῃ ὅπως τὸ μουρμούρισμα τοῦ ρύακος.

Καὶ ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεκρίθη:

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ψωμὶ ποῦ μοῦ ἔφερες;

— Ναί' γιατί δὲν τὸ ἔφαγες ὅλο;

— Ἐφύλαξα τὸ μισὸ γιὰ 'κεῖνο τὸ παιδάκι ποῦ μᾶς βλέπει, καὶ ποῦ ἡ παρουσία του εἶνε τὸ θέλγητρον καὶ ἡ παρηγορία τῆς αἰχμαλωσίας μου. Δὲν τὸ τρέφουν καλά, μοῦ φαίνεται. Γιατί τὸ βλέπω νὰ τρώγῃ ἀκόμη καὶ τὰ χόρτα τοῦ δρόμου. Τὸ βλέπεις ποῦ περνᾷ τὸ χεράκι του ἀπὸ τὰ ξύλινα κάγγελα;... Πήγαινέ του αὐτὸ τὸ ψωμί.

— Μά... αὐτὸ τὸ ψωμὶ εἶνε ἀπὸ τὸ μερτικό μου... Τὸ ἐστερήθηκα ἐγὼ γι' ἀγάπη σου, καὶ ὄχι γι' αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο, τὸ παιδὶ ἑνὸς σκλάβου.

— Δός τοῦ το!

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν σ' ἐννοῶ. Χθὲς ἤθελες νὰ μὲ κάμῃς νοσοκόμο ἑνὸς σκλάβου μου, προχθὲς ἤθελες νὰ σηκώσω τὸ φόρτωμα μιᾶς πτωχῆς γρηᾶς. Πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται! Συλλογίζομαι ὅμως: Αὐτὴ ἔχει τοὺς λόγους της. Ἡ γρηὰ ἔξαφνα μπορεῖ καμμιὰ 'μέρα νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ, καὶ ὁ ἄρρωστος, ἅμα γίνῃ καλά, νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ δραπετεύσῃ. Ξέρω κ' ἐγώ; Μὰ τὸ μικρὸ παιδί, ποῦ μόλις περπατεῖ, αὐτὸ τί βοήθεια μπορεῖ ποτὲ νὰ τῆς δώσῃ; Τί συμφέρον μπορεῖ νἄχῃ, γιὰ νὰ στερηθῇ αὐτὴ τὸ ψωμί της πρὸς χάριν του;

— Συμφέρον;... Τί συμφέρον; Πάντα αὐτὴ ἡ λέξις! Αἰωνίως τὸ συμφέρον κυττάζουν οἱ Μαῦροι.

— Οἱ Μαῦροι; Ἀλλὰ σὺ τί εἶσαι;

— Ἀλήθεια! μαύρη σκλάβα εἶμαι κ' ἐγώ.

Ὁ νέος ἐγούρλωσε τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν.

— Σκλάβα εἶπες; Πῶς; Δὲν εἶσαι λοιπὸν κόρη τοῦ Ντα' Σαγκουί;.. Ὄχι; ...Οὔτε κόρη τοῦ Κασσούλα τουλάχιστον, τοῦ μεγάλου Μάγου;...

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν.

Ὁ πρῶτος :—Ἀφότου ἦλθες στὸ Σχολεῖο, ποτὲ δὲν ἄνοιξες τὸ στόμα σου.

Ὁ δεύτερος :—Πῶς δὲν τὸ ἄνοιξα; δὲν μὲ βλέπεις ποῦ ὅλο χασμουριέμαι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

***

Ὁ Διδάσκαλος :—Τί μέρος λόγου εἶνε αὐτὸ τὸ ἡμετέρας;

Ὁ Μαθητής :—Ἀντωνυμία κτητική, ἀριθμοῦ...

Ὁ Διδάσκαλος, διακόπτων:—Κλεῖνε μού το.

Ὁ Μαθητής :—Εἶμαι τέρας, εἶσαι τέρας, εἶνε τέρας· εἴμεθα τερατα, εἶσθε τέρατα, εἶνε τέρατα!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα : Τὸ πουλάκι 'στὸ κλουβί.

Εἰς τοὺς νεκροὺς ποιητὰς καὶ τὰς ποιητρίας τοῦ κύκλου μας, ἐλπίζω ὅτι θἀρέσῃ πολὺ αὐτὸ τὸ θέμα: *Τὸ πουλάκι στ' κλουβί, τὸ φυλακισμένο πουλάκι, τὸ ἀγαπημένο πουλάκι*, ποῦ ἄλλοι τὸ περιποιοῦνται, ἄλλοι τὸ βασανίζουν, ἄλλοι τὸ λυποῦνται, ἄλλοι τὸ μακαρίζουν, ἄλλοι τὸ διατηροῦν καὶ... ἄλλοι τὸ ἀφίνουν κι' φεύγει Ποσάκις δὲν τοὺς συνεκίνησεν εἰς τὴν ζωήν, ποσάκις δὲν ἐστράφη πρὸς αὐτὸ ἡ σκέψις των καὶ τὸ αἴσθημά των!..

Λοιπόν, θὰ γράφετε ἕνα ποιηματάκι μὲ αὐτὸ τὸ θέμα καὶ μὲ τοὺς ἑξῆς περιορισμούς:

1.— Τὸ ποιηματάκι δὲν πρέπει νἀποτελῆται ἀπὸ περισσοτέρους τῶν *εἴκοσι* στίχων, οἱουδήποτε μέτρου (Προσέξατε: ὅταν λέγωμεν στίχον, δὲν ἐννοοῦμεν στροφήν· ἡ στροφὴ εἶνε δίστιχος, τετράστιχος, ἑξάστιχος κτλ. ὁ στίχος εἶνε ἕνας, μόνος του, *μία ἀράδα*.) Συντομώτερα ποιήματα εἶνε δεκτά· ἐκτενέστερα ὅμως ἀπαράδεκτα.

2.— Γλῶσσα πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἡ συνήθης τῶν ποιημάτων τῆς Διαπλάσεως. Ποιήματα εἰς ἐπιτηδευμένην δημοτικὴν ἢ εἰς ὑπερκαθαρεύουσαν, δὲν ἔχουν καμμίαν ἐλπίδα βραβείου.

3.— Τὸ ποίημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον καθαρά, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὲ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὸν ποιητικὸν Διαγωνισμόν», καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

4.—Διότι καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν δέκα, εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποί.

5.—Ποιήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν γίνονται δεκτὰ μέχρι τέλους Αὐγούστου.

6.—Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 3, § α', β', γ', (φυλλάδιον 1—2, σελὶς 10.)

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Θὰ ἐμάθατε ἴσως ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ὅτι τὰ δύο κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος, ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλούλα, καθὼς καὶ ἡ θεία των Μαρία Παπαδοπούλου, ἐδηλητηριάσθαν μὲ δύο πάστες καὶ ἐκινδύνευσαν νἀποθάνουν. Εὐτυχῶς ἡ ἔγκαιρος ἐπέμβασις τῶν ἰατρῶν τὰς ἔσωσεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον, καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ σᾶς γράφω, ὁ ἄμεσος κίνδυνος παρῆλθε. Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἀγωνίαν μας, νὰ τὰς βλέπωμεν τόσας ὥρας νὰ σπαράζουν εἰς τὰ χέρια τοῦ χάρου! Καὶ ὁ κ. Φαίδων, ὁ καϊμένος, ποῦ ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ ἔξαφνα καὶ τὰ δύο του ἀγαπημένα παιδάκια!... Αὐτὸ τὸ θλιβερὸν ἐπεισόδιον τοῦ κατεπίκρανεν ὅλην τὴν χαρὰν ποῦ εἶχεν αἰσθανθῇ τὴν προηγουμένην ἡμέραν διὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Ραχήλ» του, ἡ ὁποία ἐχειροκροτήθη εἰς τὸ θέατρον ἐνθουσιωδέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα ἔργα του.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐγνώρισα καὶ προσωπικῶς τὴν παρεπιδημοῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγαπητήν μου φίλην *Ἔλαφον τῆς Αἰγύπτου*, ἡ ὁποία μ' ἐπισκέφθη εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Τὸ καλὸ κορίτσι!

Σὲ συγχαίρω, *Νιφάς*, καὶ διὰ τὰ ποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων καὶ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν. Χαριτωμένη ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας εἰς τ' Ἀνανιάν, ἂν ἦτο δὲ ὁ Ἀνανίας ἐδῶ, θὰ τοῦ ἔλεγα ὅτι τὸν θυμηθήκατε καὶ ἤπιατε εἰς ὑγείαν του καὶ τοῦ ηὐχήθητε:

Νὰ ζήσῃ χρόνους ἑκατό,
Μὲ 'γειὰ νὰ τοὺς περάσῃ,
Κι' ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ
Νἀρχίσῃ νὰ γεράσῃ.

Φαντάζομαι τί ὡραῖα ποῦ περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν σου, *Μητρικὴ Στοργή*. Ἡ ἐπιστολή σου ἦτον ὅλη δροσιά. Δυστυχῶς τὴν ἔλαβα ἀφοῦ ἐδημοσιεύθη ἡ Ἀγγελία σου ἐκείνη εἰς τὸ 31ον φύλλον.

Σ'ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, *Δροσόλουστρος Αὐγή*. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάνῃς τὸν πόθον σου καὶ τὸν ζῆλόν σου, ὅταν δὲν βραβεύεσαι εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Σιγὰ-σιγὰ ἔρχεται ἡ βράβευσις. Ὅλοι ἀπὸ Ἑσπῆμον Μνείαν ἤρχισαν. Εἶνε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς κλίμακος.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Βαρκούλα τοῦ Καναρῆ*. Μὰ τί κακὸ εἶν'αὐτό; Ὅλες νἀρρωστᾶτε μετὰ τὰς ἐξετάσεις; Φαίνεται ὅτι σᾶς ἐξαντλεῖ ἡ μελέτη. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν καὶ σὲ περιμένω ἀνυπομόνως.-Καὶ βέβαια ποῦ θὰ ἔλθῃ καμμιὰ φορὰ καὶ ἡ σειρά σου!

Περιηγητά, τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ Ἰουλίου Βέρν ἔχει μεταφρασθῆ καὶ ἐκδοθῆ εἰς βιβλίον· ἐγὼ δὲ δημοσιεύω πάντοτε ἔργα διὰ πρώτην φορὰν μεταφραζόμενα καὶ ἐκδιδόμενα ἑλληνιστί. Ἐν τούτοις σ'εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα.

Εὖγε, *Μικρὸ Διοβολάκι*, διὰ τὸν προβιβασμόν. Σοῦ ἔκαμαν. βλέπω, μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ νέου μου σπιτικοῦ καὶ αἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς. Τὰ σχόλιά σου χαριτωμένα.

Βεβαίως, *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς καὶ ἄλλο ψευδώνυμον, πληρόνων τὸ κανονισμένον δικαίωμα. Ὅσον δ' αὐτὸ ποῦ θέλεις νὰ σοῦ κρατήσω διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, τί νὰ σοῦ εἴπω; Θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, ἂν μετὰ δύο-τρεῖς μῆνας μοῦ τὸ ζητήσῃ κανένας ἄλλος; Ὥστε δὲν σοῦ ὑπόσχομαι.

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, αἱ βραβευθεῖσαι αὐτὴν τὴν φορὰν Συλλογαὶ δὲν ἦσαν ὅλαι πλήρεις, ὥστε νὰ τὰς δημοσιεύσω εἰς ἓν φύλλον καθεμίαν, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα παραλάβῃ καὶ δημοσιεύσῃ διαφόρους Ἀσκήσεις ἐξ αὐτῶν. Ἄλλως τε οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν μὲ ὑποχρεόνουν νὰ δημοσιεύω ὁλόκληρον τὴν βραβευομένην Συλλογήν· εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Εὐνόητος εἶνε ἡ λύπη σου, *Ἀνδριὰς τοῦ Παλαιολόγου*, διότι ἀποχωρίζεσαι μετὰ ἑνδεκα ἐτῶν ζωὴν τὸ Σχολεῖον καὶ τοὺς συμμαθητάς σου. Τὴν λύπην αὐτὴν ὅμως θὰ διαδεχθῇ μεγάλη χαρά, ὅταν συλλογισθῇς ὅτι θὰ χρησιμοποιήσῃς τώρα τὰς γνώσεις σου εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον διὰ νὰ γίνῃς ὠφέλιμος καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν σου, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς σου, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν.

Δὲν πιστεύω, *Καύχημα τῶν Ἑλλήνων*, νὰ καταχρασθῇ ὁ συνδρομητής μου αὐτὸς τὰ γραμματόσημα, ποῦ τοῦ ἐστείλατε κατόπιν τῆς Ἀγγελίας του. Ἀργότερα θὰ σᾶς τἀνταποδώσῃ. Συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἀνώτερος πάσης ὑποψίας.—Τ' αὐτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς σέ, *Δημήτριε Νίκου*. Περιμένετε.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Ξενιτεμένο Πουλί*. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θἀναδειχθῇς μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μου φίλων.

Πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, *Φίλη τῶν Ζώων!* Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν Φωτογραφικήν, καὶ περιμένω τὰ δείγματα.

Ἔλλη Γ. καὶ ἡ ἐπιστολή σου θαυμασία, καὶ ἡ ἰδέα σου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ

πραγματοποιηθῇ, διότι ἀπὸ τὰς 8,000 ποῦ ὑπολογίζης οὔτε 800 δὲν θὰ εὑρίσκοντο πρόθυμοι. Τὰ ξεύρω καλὰ αὐτά.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀγαπητῆς μου παλαιᾶς φίλης *Εὐφροσύνης Γ. Τζάλλα (Ζαππίδος)* μετὰ τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Ζαχ. Μακρῆ, ἀδελφοῦ τῆς παλαιᾶς μου φίλης *Πικραμένης Καρδούλας*. Διὰ τῆς Διαπλάσεως ἐγνωρίσθησαν αἱ δύο οἰκογένειαι, αἱ συνδεόμεναι σήμερον διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου. Ἐγκαρδίους εὐχὰς καὶ θερμότατα συγχαρητήρια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριτνόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Χάνι τῆς Γραβιᾶς* α. (Π. Α.) *Λερναία Ὕδρα* α. (!;) *Κῦμα τῆς Λευκάδος*, κ. (Ε. Κ.) *Φωνακλᾶς* α. (Ι. Κ.) *Οὐράνιον Τόξον*, κ. (Κ. Ι.) *Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν* κ. (Κ. Μ.) *Ἱππότης τοῦ Πηλίου*, α. (Π. Κ.) *Πονηρὰ Ἀλεποῦ*, κ. (Δ. Ι.) *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς*, κ (Κ. Δ.) *Σεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, α. (Δ. Σ.) *Εὔοσμον Ἄνθος*, κ. (Δ. Α.) *Κυανοῦς Βόσπορος*, α. *Κυανοῦς Νεῖλος*, α. *Ροδίζουσα Αὐγή*, α. (Θ. Φ.) *Ζοφερὰ Νύξ*, κ. (Μ. Θ.) *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* κ. (Μ. Φ.) *Νικητήριος Δάφνη* α. (Π Θ.) *Πολικὸς Ἀστήρ*, α. (!;) *Μπερτόλδος*, α. (Η. Α.) *Εὐπατρίδης* α. (Ξ Π.) *Κυανόφθαλμος Κόρη*, κ. (Κ. Π.) *Ἄστρον τῶν Μάγων*, κ. *Χιώταρος*, α. (+Ο+) *Καρμανιόλα Ἀνοικτοκάρδων*, α. (Γ. Κ.) *Κάρρο τῆς Ἀσυνομίας*, κ. (Γ. Γ.) *Γυναικοκαυγᾶς*, α. (Ι. Μ. Β.) *Σκοῦπα τῆς Δημαρχίας* α. (Ι. Ε. Σ.) *Βιρκετιανὸς Ἀνοικτόκαρδος*, α. (Ι. Β.) *Ἀντίκα τοῦ Μίνυι*, κ. (Ἐγὼ!) *Παρανείλιος Ρεμβασμός*, α. (+Ω+) *Ξενητεμένο Πουλί*, α. (Δ. Α.) *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, κ. *Δέα*, κ. *Ἀγκυστράκι Ἀρσακειάδος* κ (Ε. Α.) *Βασίλισσα Ἀνοικτοκάρδων* κ. (Γ. Γ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *ἡ Δροσούλουστη Αὐγὴ* (0) μὲ *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου*—*ἡ Δέα* (0) μὲ *Σμυρναϊκὴν Ἠχώ*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ναυτάκι* (σοῦ ἔστειλα τὸ 30ὸν φύλλον· πῶς πάει τὸ ψάρεμα;) *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν* (εἶνε τὰ μελτέμια ποῦ ὕμνησεν ὁ ποιητὴς κ. Στρατήγης· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Λεσβίαν Ἀηδόνα* (αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἰμπορεῖ καμμίαν ἡμέραν νὰ πραγματοποιηθῇ·) *Μεσσηνιακὸν Ἀστέρα* (ἔστειλα·) *Ἥρωα τῆς Κεφαλληνίας* (χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου· γράφε μου συχνά, διὰ νὰ συνειθίζῃς· καὶ ὅσον ἠμπορεῖς ἁπλούστερα· ὅπως σκέπτεσαι·) *Λαίμονα τῆς Ἐρήμου* (πάει λοιπὸν καὶ τὸ σπυρί, ἐπέρασεν, ἔ;) *Λέοντα τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα·) *Λεωνίδαν Μπ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· χαιρετισμοὺς εἰς τὸν πατέρα σου, τὸν παλαιόν μου φίλον· καὶ γράφε μου·) *Μυροβόλον Ἴον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (φυσικόν, οὔτε τώρα ἠμπορῶ νὰ φανερώσω τὸ ὄνομα τοῦ πρώην *Χαλασμοῦ Κόσμου*, χωρὶς τὴν ἄδειάν του·) *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο* (σοῦ ἔστειλα δύο τόμους·) *Ἐθνικὸν Ἐγωϊσμόν* (θὰ ἦτο λοιπὸν λάθος τοῦ ταχυδρομείου·) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐπιστολή σου·) *Ἀπόλλωνα* (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ περιγραφὴ τῆς ἀρχαιολογικῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς·) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ μὴν ἀργῆς τόσον νὰ μοῦ γράφῃς·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα καὶ τὰς ἀόκνους φροντίδας·) *Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας* (ἔλαβα·) *Χ. Α. Στεφόπουλον* (στέλλονται τακτικώτατα· ἀγνοῶ διατί ἀργοῦν·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ἰουλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 4 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου.

(Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον ὁ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολιτεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

327. Λεξίγριφος.

Τὸ μὲν πρῶτον ἡμισύ μου
Εἶνε πόλις ρωσσική,
Τὸ δὲ ἄλλο ἡμισύ μου
Ἄκρα γῆς ἑλληνική.
Καὶ τὸ ὅλον μου μικρὸν
Ζῶον μυρηκαστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου

328. Μεταγραμματισμός.

Ἄδικα θὰ κάνω κόπον
Α εἰς Ο νὰ μεταβάλω,
Νῆσος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Νῆσος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

329. Ἀναγραμματισμός.

Σ' ἓν ὕψωμα ἠθέλησα
Νἀναίβω μιὰ φορά,
Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ τὤλεγα,
Ἕνας σεισμὸς τὸ ρίχνει,
Κι' ἀπὸ τὸ ὕψωμα αὐτὸ
Δὲν ἔμειναν πιὰ ἴχνη,
Μόν' Κένταυρος ἐπήδησε
Μὲ ὄψι φοβερά.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρονίκης Γεωργαλᾶ

330. Γωνία.

\+ * * * * = Νομοθέτης.
* + * * * = Θάνατος ἀκανθώδης.
* * + * * = Ἀέριον.
* * * + * = Ἀντωνυμία.
\+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς

331. Ὀρθογώνιον.

* * * = Ἐπίθετον ἀντωνυμικόν.
* * * = Συμπερασματικόν.
* * * = Ἀρνητικόν.
* * * = Σύνδεσμος.
* * * = Ἔντομον.

Καθέτως δὲ κατὰ σειράν: ποταμός, προτέρημα, τεμάχιον ξύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος

332. Ἐπιγραφή.

Α
Ρ Α Δ
Κ Ρ Α Δ Ι
Α Κ Ι Κ Ι Δ Κ
Η Α Η Ν Υ Σ Ο Ι Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τετραπέρατου Μυτιληνιοῦ

333. Λογοπαίγνιον.

Τὸν Ἅδη ποιὸς τὸν τρώγει;
Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε,
Ἀγαπητοί μου λῦται;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτης Μαρτίου

334. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Σπάρτης:

1, Ὥρα τοῦ ἔτους· 2, Σῶμα στρατοῦ· 3, Ὄνομα κύριον ἀνδρικόν, σύνηθες· 4, Χώρα τῆς Ἀσσυρίας διάσημος ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· 5, Μέγας Ἅγιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῶν Ἑλλήνων

335. Μικτόν.

ιου - πστ - ουε - ντλλγμ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μελαγχροινὸ Σμυρνηόπουλο

336. Γρῖφος.

Εἶμαι γαλῆ σοφή!—Τίς; ἔλα 'δῶ σύ!—
Σὰν ἑπτά!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐγωϊσμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.

258. Γαλαξίας (γάλα, ξῖ, ἀς.)—259. Κάμηλος-Μῆλος. — 260. Καναρίον-φανάριον.— 261. Ἅρπα-παρά.

262.
Ι
Π Α Ν
Ι Α Σ Ω Ν
Ν Ω Ε
Ν

263. *Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τοῦ μεσαίου Τ, καταβαίνει εἰς τὸ κάτωθέν του Α, καὶ κάμνει τὸν γῦρον τοῦ σχήματος ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾷ.)—264—265. 1, *Παῦλος*, Πύλος, Πύρρος, *Σπῦρος*. 2, *Τόξον* τόσον, ὅσον, ὅσος, ὅλος, βόλος, *βέλος*.—266. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χονδρός, Ρυπαρός, Ὄρος, Νάνος, Ὀξύς, Ὑπερήφανος, Φόβος, Ἐλευθερία, Ἴσως, Δόλιος, Ὀχληρός, Ὕψος.)—267. Κάθε πέρσυ καὶ καλλίτερα.—268. *Αἱ λέξεις ἔντονοί εἰσιν.* (ἐλ ἐξ εἰς ἐν—τόνοι εἰς ην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στῖχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Πρὸ τῆς Χεδιβικῆς Ὑψηλότητος «μπαμπᾶ» καὶ λοιπῶν Ἀποίκων Καΐρου κλίνουσα γόνυ, ἀπείρους πέμπω εὐχαριστίας. —*Βασιλόπαις.* *(Θ, 261)*

Ἀπὸ τὴν γλυκειά μας Ἑλλάδα ἐγκαρδίους πέμπω εὐχαριστίας εἰς τοὺς εὐχηθέντας μὲ κατευόδιον. *Ἰδανικότης! Ξεροφιλόσοφε!* δαγκάσατε τὴν γλῶσσάν σας, δι' εὐχήν... ταχείας ἐπανόδου!—*Αἰγυπτία Βασιλόπαις.* *(Θ, 262)*

Συγχαίρω *Ἀφρόκρινο* διὰ βραβευθεῖσαν ἀπάντησιν. Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν. Βραβεῖα ἐκ 40, 25 καὶ 15 καλλιτεχνικῶν δελταρίων. Κρίσις ἐλικρινής. —*Τὸ Παληὸ Βιολί*, poste-restante Athènes. *(Θ, 263)*

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τοὺς φέροντας ψευδώνυμον Ζακυνθίους καὶ Ζακυνθίας. Διεύθυνσις: *Ἰονιάδα*, Ζάκυνθον. *(Θ, 264)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίος καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ *Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως* ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ετησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος. .	» 4,50	Ἐξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουλίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 34*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. *(Συνέχεια)*

Τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διεπέρασε τοὺς φεγγίτας, ἐνῷ συγχρόνως τὸ σκάφος ἤρχισε νὰ ταλαντεύεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀρκετὰ ἰσχυροῦ σάλου. Ὁ *Τρόμος* εἶχεν ἀναδύσῃ.

Ἠδυνήθην νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ σταθῶ πλησίον τοῦ δίσκου. Τὸ πρῶτον μου βλέμμα ἐστράφη πρὸς τὸν ὁρίζοντα.

Θύελλα ἀνήρχετο ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά, βαρέα σύννεφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀντηλλάσσοντο ζωηραὶ ἀστραπαί. Καὶ ἀντήχουν ἤδη οἱ κρότοι τῆς βροντῆς, ἐπὶ μακρὸν ἐπαναλαμβανόμενοι ἀπὸ τὰς ἠχοῦς τοῦ ἀπείρου.

Ἐξεπλάγην, ἐτρόμαξα μᾶλλον διὰ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ θύελλα αὕτη ἐπλησίαζεν εἰς τὸ ζενίθ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐν πλοῖον θὰ εἶχε καιρὸν νὰ συστείλῃ τὰ ἱστία του διὰ νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπ' αὐτῆς πλησίστιον,—τόσον ταχεῖα καὶ ὁρμητικὴ ἦτο ἡ ἐπιδρομή.

Ἐξαίφνης ὁ ἄνεμος ἐξαπελύθη μετ' ἀνηκούστου μανίας, ὡς ἐὰν εἶχε διαρρήξῃ τὸν ἀτμώδη ἐκεῖνον φραγμόν. Καὶ ἀμέσως ἠγέρθη τρικυμία φοβερά. Ἄγρια κύματα, ἀφρισμένα καθ' ὅλον των τὸ μῆκος, ἐκάλυπτον ἀλλεπάλληλα τὸν *Τρόμον*. Ἐὰν δὲν συνεκρατούμην στερεῶς ἀπὸ τὸ δρύφακτον, θὰ μ' ἐσάρωναν τὰ κύματα αὐτὰ τὰ λυσσαλέα.

Ἐν μόνον μέσον σωτηρίας ὑπῆρχε: νὰ μεταβληθῇ τὸ πλοῖον εἰς ὑποβρύχιον. Θὰ ἐπανεύρισκε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν ὑπὸ τὰ ὕδατα, εἰς βάθος ὀλίγων μόνον ποδῶν. Τὸ νάψηφήσῃ τὴν μανίαν τῆς ἐπανεστατημένης ἐκείνης θαλάσσης ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον, θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐπεζήτει τὴν καταστροφήν του.

Ὁ Ροβῆρος ἐστέκετο ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὁπόθεν ἀνέμενα τὴν διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν θαλαμίσκον μου. Ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν ἐδίδετο. Καὶ οὐδεμία ἐγίνετο προπαρασκευὴ διὰ τὴν κατάδυσιν.

Μὲ ὀφθαλμὸν εἴπερ ποτε φλογερώτερον, ἀπαθὴς πρὸ τῆς θυέλλης ἐκείνης, ὁ κυβερνήτης ἐκύτταζεν ἐμπρός του, ὡς νὰ τὴν ἠτένιζε περιφρονητικῶς, γνωρίζων ὅτι οὐδένα διέτρεχεν ἐξ αὐτῆς κίνδυνον. Ἐν τούτοις ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ βυθισθῇ ὁ *Τρόμος* χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, καὶ ὅμως ὁ Ροβῆρος δὲν ἐφαίνετο διόλου ἀποφασισμένος νὰ προβῇ εἰς τοὺς ἀναγκαίους χειρισμούς.

Ὄχι! διετήρει τὴν περιφρονητικήν του στάσιν, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἀκάμπτῳ ἀλαζονείᾳ του, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὑπεράνω καὶ ἐκτὸς τῆς ἀνθρωπότητος!... Βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν στάσιν αὐτήν, ἐσυλλογιζόμην, ὄχι ἄνευ φρίκης, μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο πράγματι ὂν φανταστικόν, ὑπεράνθρωπος, δραπέτης τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου!

Ἰδοὺ ποῖαι λέξεις ἐξῆλθαν τότε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἠκούσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συριγμῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κρότων τοῦ κεραυνοῦ:

«Ἐγώ... ὁ Ροβῆρος... Ροβῆρος ὁ Κοσμοκράτωρ!»

...«Ὁ *Τρόμος* εἶχε κεραυνοβοληθῇ...» (Σελ. 278, στ. β'.)